

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA REVIIJA, KI ŠE IZHAJA

PLANINSKI

VESTNIK

4
2024

GORSKI VELIKANI

**Starejši planinci
in gore**

Z NAMI NA POT

**V soseščini
Storžiča**

7
SLO
VENSKA
A
ENIJE
9 177 035 014 34 00 8
40€

Teja Štefančič

Začetek Velebitske
planinske poti na
Zavižanu
Foto Andrej Pavlin

Aprilsko doživetje na Velebitu

Velebitska planinska pot v desetih dneh

Skupina petih, ki se ji je zadnje štiri dni pridružil še šesti, se nas je konec aprila 2023 odpravila po okoli 150 kilometrov dolgi Velebitiski planinski poti, ki smo jo zaključili v Narodnem parku Paklenica, in praznična dneva do drugega maja preživeli v osrčju enega najbolj čudovitih naravnih območij na Hrvaškem. Vezno pot smo v skladu z načrtovanimi etapami opravili v desetih dneh, ni pa nam uspelo zbrati vseh žigov, saj dveh vrhov zaradi snega in dežja nismo obiskali, na nekaterih drugih točkah pa žigov nismo našli.

Pot nas je vodila vzdolž kvarnerskih otokov Rab, Pag in drugih ter pri tem nudila izjemne razglede, sanjske sončne zahode, dneve pa popestrila z različnimi vremenskimi razmerami in razgibano pokrajino. Tokratna odprava je bila zame najbolj avanturistična doslej, saj smo spali večinoma v neoskrbovanih bivakih, si kuhali na gorilnikih in s sabo nosili hrano za skoraj vse dni. Gotovo smo v marsikaterem pogledu prekosili sami sebe, s čimer nam ta odprava ostaja edinstvena in nepozabna izkušnja.

Ideja za odpravo v pomladnem času

Zgodbo o naši Velebitiski planinski poti sem iz okvirnih zamisli začela podrobneje načrtovati dva meseca vnaprej. Želela sem najti pot, ki bi bila prijetna za hojo v času prvomajskih počitnic, ko imam na voljo več dni dopusta. Velebit je s svojo dovolj južno lego obetal pomladne razmere, seveda pa se pri naravi nikoli ne ve. Pogorje namreč leži na meji med celinskim in sredozemskim podnebjem, zato zna postreči z vremen-

sko precej pestrimi razmerami. Največja izmerjena hitrost vetra na Velebitu je po nekaterih podatkih tudi do 185 kilometrov na uro. V Severnem Velebitu je spomladi pogosto še sneg, medtem ko južno razmere postajajo milejše.

Na spletni strani Hrvaške planinske zveze sem dobila osnovne informacije o poti in preverila, ali je konec aprila organizacijsko sploh možno izpeljati zeleno pot. V stik sem stopila z nekaterimi oskrbniki koč in bivakov ter se pozanimala o prehodnosti poti, razpoložljivosti prenočišč ter dobila nekaj koristnih napotkov za odpravo iz prve roke. Večinoma je možno prenočevati v neoskrbovanih bivakih, ki so stalno odprti in zgolj zasilno vzdrževani. Prednost popotovanja v pomladnem času je zagotovljena preskrbljenost z vodo, ki v polnosti priteka iz vseh izvirov in potokov, ter omogoča pitje, kuhanje, pranje in umivanje. V bolj suhih mesecih, ko voda presahne, odprave praktično ni mogoče izpeljati v enem kosu, če nas s tekočino kdo ne oskrbuje sproti.

Oblikovanje skupine in skupni dogovori

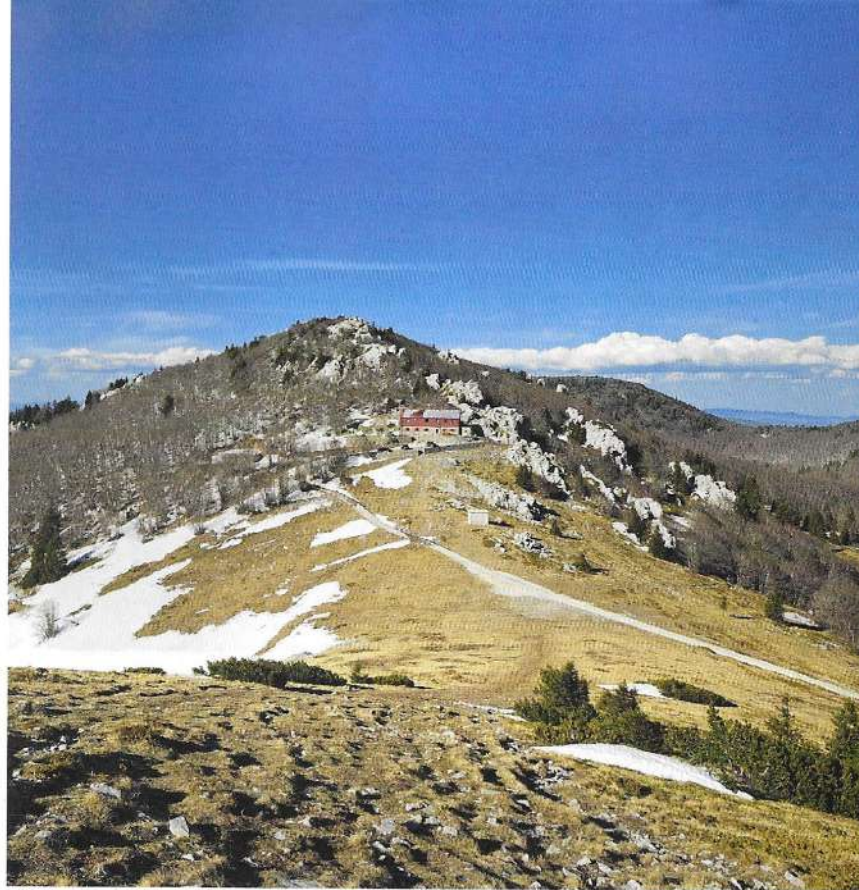
Prijatelja sta mi že pred izbiro poti napovedala, da se naslednjič gotovo želita pridružiti moji odpravi. Poletje pred tem sem namreč v kosu opravila Slovensko planinsko pot, med božično-novoletnimi prazniki pa smo v skupini prehodili 150-kilometrski Camino Krk. Navdušena sta bila nad tokratno izbiro Velebitske planinske poti. Mene pa je zelo veselilo to, da sta se odpravi pridružila še dva udeleženca, ki sta me našla prek spletne strani sprehajalci.si. Tako je naša skupina z mano vred v začetku štela pet članov. Sestali smo se, si podelili izkušnje in predebatirali množico organizacijskih reči. Vsak izmed nas je med drugim potreboval kakovostno spalno vrečo za nizke temperature, spalno podlogo, pelerino in nepremočljivo prevleko za nahrbtnik. Trije od nas smo priskrbeli gorilnike, posodo in plinske jeklenke. Tovoriti je bilo treba hrano za osem skupnih popoldanskih obrokov, ki smo si jo porazdelili po nahrbtnikih, hrano za zajtrke in prigrizke pa si je vsak po svojih željah in potrebah priskrbel sam. Znajti smo se morali tudi glede oskrbe z elektriko, da smo lahko v času celotne odprave s fotografijami dokumentirali našo pot. Večina bivakov je opremljenih s sončnimi paneli, ki proizvajajo elektriko za polnjenje naprav, vendar je njihovo delovanje pred majem še izključeno. Tako so bile dobrodošle kos naše opreme tudi prenosne baterije – razen seveda za tiste, ki bi se na tej poti želeli popolnoma odklopiti, za kar se je ponujala enkratna priložnost.

Pred odhodom sem priskrbel dnevnike za 22 žigov Velebitske planinske poti in papirnate zemljevide, ki so zanesljivejši od sicer zelo praktičnih mobilnih aplikacij. Veselilo me je, da je omenjeno gradivo na voljo v trgovini Planinske zveze v Ljubljani in ga zato ni treba naročati iz Hrvaške. Prav tako je bila dobrodošla informacija, da imata slovenska in hrvaška planinska zveza sklenjen sporazum o vzajemnosti, zato imajo člani obeh organizacij enake ugodnosti (med drugim zavarovanja in popuste pri nočitvah v kočah).

Prvi dan: Iz Oltarov do doma Zavižan za ogrevanje

V jasnem sobotnem jutru smo ob 6. uri iz Ljubljane odrinili na pot. Vožnjo smo čez Senj nadaljevali južno do kraja Sveti Juraj, kjer smo zavili v hribovit svet. Do izhodišča v Oltarih, 950 m, smo prispeli v dobrih treh urah. Dva avtomobila smo parkirali pri planinski koči, o čemer sem se predhodno pozanimala po telefonu. Ko smo se napravljali za odhod, nas je ogovoril lastnik sosednje počitniške hiše, povprašal nas je o načrtih, nam pokazal svojo nastanitev in ponudil domačo okrepitev za lažji korak.

Prvi dan se nam ni mudilo, saj smo imeli v načrtu le dostopno turo do doma Zavižan, od katerega poteka Velebitska planinska pot. Vzpon do doma naj bi nam vzel tri ure hoje, vendar je bilo treba upoštevati še težo nahrbtnikov, ki so nas pri hoji znatno upočasnjevali. Do doma Zavižan sicer vodi lepo urejena

cesta, vendar je bila v osončnih predelih še zasnežena in zato neprevozna. Zato smo se pripeljali le do nižjih Oltarov, kar pa se je odlično ujelo s tem, da nam zaradi časovno krajšega začetnega vzpona iz Slovenije ni bilo treba odriniti sredi noči, poleg tega smo se za pot lahko ogreli postopno. Namen prvega dne je bilo namreč med drugim privajanje na 20-kilogramsko dodatno obremenitev.

Po nekaj metrih hoje po cesti smo zavili na kolovoz in gozdne poti med vzpenjajočimi se bukovimi in smrekovimi gozdovi. Že nekoliko pred Babič Sičo, vzhodom v narodni park Severni Velebit, smo dosegli zaplate snega, izpod katerih so ponekod kukali žafrani. Z informativnih tabel smo se poučili, da gre za najmlajšega od osmih narodnih parkov na Hrvaškem, ustanovljenega leta 1999. Odlikuje ga pestrost kraških oblik in mozaik habitatov, ki so dom številnim rastlinskim in živalskim vrstam.

Planinski dom Zavižan
Foto Teja Štefančič

O Velebitu

Gorski greben Velebit leži v jadranskem primorju na Hrvaškem in se v dolžini 145 kilometrov razprostira vzdolž jadranske obale. Z začetkom na prelazu Vratnik nad Senjem na severozahodu se nadaljuje do kanjona reke Zrmanje na jugovzhodu. Večinoma ga prekriva goli kras, deloma pa tudi gozdovi in pašniki. Območje severno od Velikega Alana predstavlja Severni Velebit, dele med Velikim Alanom in Baškimi Oštarijami Srednji Velebit, območja južneje od Baških Oštarij pa Južni Velebit. Na območju Velebita ležita dva izmed osmih hrvaških narodnih parkov, Severni Velebit in Paklenica. Višje nadmorske višine najdemo že v Severnem Velebitu, najvišji vrhovi Velebita pa se nahajajo v Južnem Velebitu nad Paklenico.

Delno zasnežena
Premužičeva steza
Foto Teja Štefančič

Pod domom Zavižan, 1594 m, se je na naše veliko zadovoljstvo odprl krasen pogled proti morju in kvarnerskim otokom, med njimi na Krk, Prvič, Goli otok, Sv. Grgur, Rab in delno tudi Pag. Posedeli smo v prostornosti prizora, nato pa že hiteli pripravljat večerjo v kočo. Na voljo smo imeli kuhinjo s tekočo vodo, sestavine pa smo uporabili svoje. Miren večer smo preživeli pri opazovanju sončnega zahoda vijoličasto-rumenih barv s sosednjega vrha Balinovca, 1661 m.

Drugi dan (1. etapa): Po Premužičevi stezi do kočice Alan

Pol ure hoje od doma pod Zavižanom se začenja Premužičeva steza, ki je ena lepših pohodniških poti na Hrvaškem. 57-kilometrska pot poteka na območju Severnega in Srednjega Velebita. Namen njene izgradnje leta 1933 je bil približati skrivnostne lepote Velebita širšemu krogu ljudi, zato je precej nezahtevna, brez večjih vzponov in spustov. Vendar so hojo v času naše odprave nekoliko oteževale zaplate snega, ki so na nekaterih mestih v osojnih legah presenetile s svojo globino.

Pot je dobila ime po Anteuju Premužiču, ki je bil inženir gozdarstva, zagrizen planinec in veliki navdušenec nad Velebitom. Stezo je projektiral, nato pa organiziral

Deževna etapa od
kočice Alan do bivaka
Skorpovac
Foto Andrej Pavlin

in nadziral njeno gradnjo v izvedbi domačinov. Zanimivo je, da so jo ti gradili ročno, brez gradbene mehanizacije, ter jo dokončali v pičlih treh letih.

Napis na tabli nas je poučil o tem, da smo se sprehodili mimo območja Velebitskega botaničnega vrta, kjer bi čez kakšen mesec ali dva lahko opazovali na stotine rastlin, med njimi tudi nekatere velebitske endemite. Skozi gozdove smo prešli na skalnato območje Rožanskih kukov. Pot nas je vodila pod vrh Gromovače, 1676 m, na katero smo se skušali vzpeti, vendar se je izkazalo, da je sicer 20-minutni vzpon zaradi nerazvidnosti poti in vdiranja snega prenevaren. Gromovača je najvišji vrh Rožanskih kukov in bi gotovo ponudila krasen razgled na kamniti greben pod nami, na morje in na Zavižan.

V osrčju Rožanskih kukov smo dosegli bivač Rossijskega zavetišča, 1580 m, poimenovan po raziskovalcu velebitskega rastlinstva, kjer smo pomalicali v prijetnem vetriču. Naprej nas je Premužičeva steza vodila čez predele, ki so bili pred njeno izgradnjo najbolj neprehodni, do odcepa za vrh Crikvene, 1641 m. Za vzpon na vrh, kjer je bilo zaradi delno zasnežene poti treba sprva nekoliko poplezati, sva se opogumila s prijateljem, ostali pa so se medtem nekoliko spočili pod vznožjem. V nadaljevanju je pot prešla v gozd, nato pa nad kočico Alan izstopila na travnike. Ponovno se nam je odstrl izjemen razgled na kvarnerske otoke. Predhodno sem izvedela, da kočico Alan, 1305 m, odprejo ravno teden dni po našem prihodu, vedno pa je možno prenočevati v zimski sobi. To nam je zadoščalo, ogreli smo se s pečjo na drva in se razporedili na jogije. Večji izziv je bilo pridobiti vodo za kuhanje in pitje naslednji dan. Vendar je ravno to prispevalo k najbolj zabavnemu delu tega dne, kuhanju, za kar je bilo treba najprej na gorilniku staliti okoliški sneg. Vodo smo dobro prevreli in si v njej skuhalo večerni obrok. Teknil je odlično, saj smo bili seveda sestradani – pa še prebavne motnje so nas zaobšle!

Tretji dan (2. etapa): Pred neurjem v bivač Ograđenica, nato polni moči do Skorpovca

Druga etapa nudi spektakularne razglede, ki pa jim žal nismo bili priča. Obetal se je namreč meglen, pršeč dan z nekaj vetra. Pot smo prejšnji večer natančno proučili in sklenili, da se kljub neugodni vremenski napovedi odpravimo dalje, saj smo opremo za zmeren dež in veter imeli, nevarnosti pa nismo pričakovali.

Vremenska napoved se nam je odlično ujela z lokacijo bivaka Ograđenica, 1400 m, v katerega smo se zatekli ravno pred napovedanim večjim neurjem. Etapo nam je uspelo izpeljati izredno spretno, saj smo v bivaku dve uri porabili za pripravo obroka in krepčilni dremež – *power nap*, čemur bi v vsakem primeru namenili daljši postanek. Ob divjem zaganjanju vetra in šklepetu dežnih kapelj ob kovinsko konstrukcijo nas je vedoč, da je preprost bivač kljuboval že mnogim vedenjskim ujmam, premagal lahen spanec.

Šatorino, 1624 m, smo zaradi višje nadmorske višine in precejšnje odročnosti izpustili ter ujeli del dneva s stabilnejšo vremensko sliko za nadaljevanje naravnost proti našemu cilju, bivaku Skorpovac, 1958 m. Ta leži sredi zapuščene istoimenske gorske vasi, o čemer pričajo okoliške razvaline. Na naše začudenje sta nas v bivaku pričakala oskrbnik in zakurjena peč. Za večerjo nam je ponudil pravkar nabrani čemaž, iz katerega smo skuhali velik lonec juhe. Ni besed, ki bi opisale, kako dobro nam je dela in kako hvaležni smo bili oskrbniku, da je malce poskrbel za nas.

Četrty dan (3. in 4. etapa): Čez Budakovo Brdo in Bačić Kuk do Ravnega Dabarja in Baških Oštarij

Zaradi obvladljivih razdalj smo četrto etapo priključili tretji in v tem dnevu sklenili pot čez Srednji Velebit. Zjutraj se nam iz toplega in udobnega bivaka ni nikamor mudilo, nato pa nas je le zvabila prijetna jutranja jasnina, ki so jo proti popoldnevu začeli prekrivati temni oblaki. Kmalu smo s poti ponovno ugledali morje. Med prečenjem pobočja nas je trojico zamikalo obiskati razgledni vrh nad nami, Budakovo brdo, 1317 m, ki sicer ni del Velebitske planinske poti. Slikovit travnat vrh zaradi svoje lege in višine nudi razglede tako na celinske kot obalne dele. Pod seboj smo opazovali Pag, južno se je videlo vse do Zadra.

Ponovno se nas je združilo vseh pet članov odprave in nadaljevali smo proti Bačić kuku, 1304 m, kjer smo pridobili naslednji žig. Tik pod skalnatim vrhom nas je pričakal zahtevnejši vzpon po klinih in ob jeklenici. Vrh ni pretirano prostoren, je precej izpostavljen, razgled pa nekoliko vtoglavljen. Bačić kuk je sicer najsevernejši in najbolj razgleden vrh med Dabarskimi kuki z obliko podolgovatega kamnitega grebena. Z njega lahko opazujemo preostale Dabarske kuke, ki se kot kamnita stena dvigajo iz gozdov in segajo vse do Baških Oštarij. Po poti navzdol nas je že ujela kakšna dežna kaplja, vendar je bila to še najmanjša skrb, ki nas je obhajala v tistem trenutku – prijatelju se je namreč odlepil podplat! Sušenje premočenih, nekoliko dotrajanih čevljev nad vročo pečjo prejšnji večer je botrovalo popuščanju lepila. Ustrašili smo se, da ga morebiti izgubimo za preostanek poti. Vendar ni sam niti za trenutek pomislil, da obstaja kaj drugega, kot da najde rešitev in v nekaj uricah uredi ta zaplet. Ob takšnih dogodkih na poti, ko smo prepuščeni naključjem in dobroti ljudi, se resnično naučimo zaupati v moč svoje namere. Imeli smo tudi veliko srečo, da se mu je to zgodilo ravno na delu poti, kjer smo se približevali edini cesti, ki preči Velebit in povezuje mesti Gospić v notranjosti ter Karlobag na obali. In res – s štopanjem mu je uspelo priti v mesto Gospić, kjer je kupil nove čevlje, in nato nazaj do našega današnjega cilja, Baških Oštarij.

Medtem je že precej deževalo, zato sta se dva člana skupine odločila odpraviti naravnost proti hostlu, preostala dva pa sva bila odločena pridobiti še žig pri domu Ravni Dabar, 723 m. Odeti v pelerini sva dosegla istoimensko kraško kotanjo z ravnim dnom (715 m),

ki jo obkrožajo skalnati vrhovi Butinovača, Visibaba in Čelinac. Od nekdanje vasi je ostalo le šolsko poslopje, ki je danes preurejeno v planinski dom.

Strmo navzgor sva skozi gozd nadaljevala do Dabarske kose, od koder vodi Premužičeva steza vse do Baških Oštarij. Baške Oštarije, 927 m, so gorsko, precej turistično naselje ob cesti Gospić–Karlobag, ki preči Velebit. Izraz Oštarije spominja na nekdanje gostilne (italijansko *osteria*). Kraj se nahaja na polovici Velebitske planinske poti, kar je poleg dobre prometne povezave razlog, da tukaj mnogo pohodnikov prekine ali začne svojo pot, če si jo želijo olajšati in jo razdeliti na dva dela. Vendar mi prekinitve nismo načrtovali – že naslednji dan smo odločno nadaljevali na območje Južnega Velebita.

Peti dan (5. etapa): Panoramska pot nad kvarnerskimi otoki do modernega bivaka Šugarska Duliba

V Baških Oštarijah smo prenočili v hostlu z odlično restavracijo, kjer smo si med drugim privoščili dolgo tuširanje, si oprali oblačila, napolnili prenosne baterije ter se naspali na pravih posteljah. V prihodnjih dneh nas je namreč čakalo prenočevanje v štirih neoskrbovanih bivakih zapored.

Na nepristopni skalni vrh Bačić kuka se povzpemo po klinih in ob jeklenici, kjer tudi sestopimo.

Foto Teja Štefančič

Pot proti planinskemu zavetišču Šugarska duliba

Foto Teja Štefančič

Vaganski vrh
Foto Andrej Pavlin

Ta večer je naša skupina dobila še enega člana, ki se je pripeljal v Starigrad, in svojo pot začel pri vходу v narodni park Paklenica. Do bivaka Vlaški grad je prehodil kar zajetno razdaljo, ki je bila s težkim nahrbtnikom, polnim naročenih priboljškov iz trgovine, še toliko večji izziv. Z nami se je v naslednjih dneh spustil nazaj v dolino, zadnji dan pa prijazno pomagal pri prevozu nazaj na izhodišče.

Deveti dan (9. etapa): Spust mimo Ivinih Uodic do praznično odetega doma v Paklenici

Skozi gozd smo se skoraj po plastnici napotili do bivaka Ivine vodice, 1250 m, pri čemer smo se le enkrat znatneje vzpeli in spustili. Ob preprostem bivaku se je na jasen nedeljski dan razprostiralo nekaj šotorov. Šotor je priporočljiv za odprave na to območje takrat, ko sem pride več ljudi, saj obstaja verjetnost, da v bivakih ne dobimo prostora. Naša skupina šotorov zaradi že tako težkih nahrbtnikov ni jemala s seboj in na srečo smo vedno dobili prostor v bivakih. Pri spuščanju v kanjon Velike Paklenice je narava ozelenela. Žuboreči potoki so pridali čaroben

Pogled na kanjon
Velike Paklenice od
bivaka Vlaški grad
Foto Teja Štefančič

zvok prebujajoče se narave. Po več dneh hoje po manj obljudenih poteh se je prijalo spustiti v živahnejše predele. Planinski dom Paklenica, 550 m, je ravno v času našega prihoda praznoval šestdeset let, zato smo bili tu priča veselemu dogajanju.

Popoldan smo preživel v bližini doma, kjer smo čas izkoristili vsak po svoje. Dom leži v vznožju doline, kjer se zlivata potoka Paklenica in Brezimenjača, in gotovo se je bilo najbolj prijetno zadrževati v bližini vode. Na vsej naši poti se noben dan nismo zamudili, temveč etape opravili po danem načrtu, zato so bili naši zadnji dnevi (ki bi jih sicer lahko skrčili, če poti predhodno zaradi neugodnih razmer kakšen dan ne bi nadaljevali) nekoliko bolj sproščeni in namenjeni regeneraciji, druženju in refleksiji tega neverjetnega podviga.

Deseti dan: Ogled jame Manita Peč in opazovanje plezalcev v steni Aniča Kuka na poti do morja

Pri domu se začne široka zgrajena pot, ki vodi proti Starigradu in obali. Po desetih minutah smo se sprehodili mimo gozdarske hiše, prečkali potok in se približali najbolj privlačnemu delu korit Velike Paklenice. Desno s poti smo se vijugasto vzpeli k jami Manita Peč. 40-minutni vzpon se je nekoliko vlekel, vendar je ogled najlepše jame na območju Paklenice in ene lepših na Hrvaškem odtehtal naš napor. 175 metrov dolga in 35 metrov globoka jama sestoji iz ene same velike dvorane, ki jo stalagmiti in stalaktiti delijo na tri manjše dele z izredno bogatim jamskim okrasjem. Voden ogled po urejenem delu jame je trajal pol ure. Po vrnitvi na glavno pot se nam je levo odprl pogled na impresivno severno steno Aniča kuka. Največja skalna stena na Velebitu in najznamenitejša na Hrvaškem je visoka več kot tristo metrov ter še posebej priljubljena med plezalci. Previsni del štrli iz sredine pročelja, ob vznožju pa se razprostira travnik z izvirov vode. Korita so se nenadoma zožila v kanjon in kmalu smo na desni strani zagledali vhod v nekdanje tunnelske

vojaške bunkerje, ki jih nismo obiskali. Sistem predorov je v petdesetih letih prejšnjega stoletja v strogi tajnosti izkopala jugoslovanska vojska za namen jedrskega zaklonišča, vendar ga nikoli niso začeli uporabljati. Sistem predorov je danes preoblikovan in prenovljen ter nudi prostor za manjšo predavalnico, nekaj razstavnih točk, trgovino s spominki in skladišče za gorsko reševalno ekipo.

Pot med velikanskimi stenami se je v nadaljevanju spustila do parkirišča, kjer se začne asfaltna cesta. Približno dva kilometra naprej je vhod v narodni park, kjer smo navdušeno pridobili še zadnji žig. V bližnji restavraciji smo si privoščili pošteno kosilo, nato pa krenili proti morju. V tem času se je že nekoliko pooblačilo, vendar so fantje brez oklevanja proslavili zaključek poti s skokom v morje.

V poznem popoldnevu smo v mestecu Starigrad prispeli do apartmaja, kjer smo imeli rezervirano nočitev. Podružili smo se ob palačinkah in že zgodaj zavili v postelje. Naslednji dan nas je namreč čakala še daljša vožnja domov. Štirje od nas smo se do izhodišča v Oltarih peljali z avtom, s katerim je prispel pozneje pridružen član naše skupine, preostala dva pa sta ujela lokalni avtobus do Senja. Po dobrih dveh urah smo se dobili v Senju in se porazdelili po vseh treh avtomobilih. Poslovlili smo se in nadaljevali vožnjo proti različnim koncem Slovenije.

Spoznanja s poti – kako premagovati večdnevne napore na poti in kako nam krepitev vztrajnosti lahko pomaga pri vsakdanjih izzivih

Sprva je morda težko verjeti, da nas majhni, dnevni koraki vodijo k težko predstavljenemu, oddaljenemu cilju. Začetni naporji lahko zamajajo našo odločenost za vztrajanje na poti in morda je treba vložiti precej miselnega napora, da se prepričamo k nadaljevanju.

Naša družina pri jami Manita peč, vesela zaradi prehajene poti Foto Teja Štefančič

Ščasoma pridobimo pozitivne izkušnje glede svojega napredovanja, cilj pa postaja razvidno bliže, pri čemer se tudi v nas okrepi pozitivno pričakovanje, da nam ga resnično uspe doseči.

Okrepimo se tudi fizično. Na daljših odpravah lahko v neki meri sproti pridobimo telesno kondicijo. Prilagodimo se na novo, aktivnejšo dnevno rutino, navadimo se tudi na prenašanje težkega nahrbtnika. Ob tem naš korak postaja iz dneva v dan bolj suveren.

V zvezi s temi spoznanji pa lahko potegnemo tudi mnogo vzporednic z življenjem. Pri čemerkoli, česar se lotimo, čeprav je to nekoliko "nad nami", je pomembno, da se na začetku ne zaletimo pretirano k cilju in ne pretiravamo z obremenitvijo. Bistveno je znati preceniti, kje so naše resnične telesne meje. Poleg tega je koristno, da kdaj odmislimo končni cilj in se osredotočimo na manjše, dnevne, obvladljive cilje – hkrati pa verjamemo, da se s svojo dnevno aktivnostjo krepimo v veččinah za doseganje velikega končnega cilja. S takšno naravnostjo bomo lahko uspešni pri doseganju ciljev na marsikaterem področju našega življenja. ●

Zadnji del naše odprave – sestan skozi zeleno Paklenico Foto Teja Štefančič

Informacije

Predvideni časi hoje po etapah (povzeto po www.hps.hr/info/vpp/):

1. Zavižan–Alan 6 h
2. Alan–Skorpovac 4 h
3. Skorpovac–Ravni dabar 6 h
4. Ravni dabar–Baške Oštarije 3 h
5. Baške Oštarije–Šugarska duliba 6–7 h
6. Šugarska duliba–Stap 5 h
7. Stap–Struge 7–8 h
8. Struge–Vaganski vrh–Sveto brdo–Ivine vodice 8 h
9. Ivine vodice–Velika Paklenica 6 h

Vodnika: Alan Čaplar: *Velebitski planinarski put*. Hrvatski planinarski savez, 2012.

Alan Čaplar: *Planinarski vodič po Hrvatskoj*. Meridijani in Hrvatski planinarski savez, 2021.

Zemljevidi: Nacionalni park Sjeverni Velebit, Smand 16a, 1: 25.000

Srednji Velebit, Smand 17, 1: 30.000

Južni Velebit, Smand 18, 1: 25.000

Nacionalni park Paklenica, Smand 19, 1: 25.000